

Pesti pincér

Régóta szeretnék már tanulmányt írni róla, hogy milyen eszes, kedves, figyelmes, talpraesett, baráti, készséges, művelt, elmés, gyors és tapintatos. Sehol a világon nincs párja.

Amellett nem afféle alak, akit egy pár szóval jellemezni lehetne. Szerepet játszik, de ezer és ezer szerepet, ahány vendége van. Néhány másodperc alatt tudja, kivel van dolga, s tüstént alkalmazkodik hozzá, mint a jó házastárs felölti szokásait, elérte szeszélyeit és rigolyáit, még a szókincsét is elsajátítja, s csak azt használja. A szellemi rugalmasság csodája ő.

Fiatal korunkban Józsi szolgált ki bennünket a kávéházban, ahol sok beszélő író és különc tanyázott.

Egyszer asztalunkra tett egy tálcat, hat pohár vízzel. A tálca, a poharak, a víz tündököltek a reggeli verőfényben.

Valamelyikünk azonban rámeredt a poharakra, rémült arccal.

– Józsi – mondta –, nézze – és mutogatja neki a poharakban a vizet, szemrehányóan és számon kérően. – Nem látja? Nedves és teljesen összefolyik.

Józsi szintén megriadt. A poharak fölé hajolt. Egy darabig figyelte a vizet, hogy mintegy megállapítsa, vajon barátunk észrevétele megfelel-e a valóságnak.

– Igen, kérem – felelte végül komolyan, szemrebbenés nélkül –, mi is már évek óta tapasztaljuk.

Aztán elsietett. A többi asztaloknál a kávézárakkal, a miniszteri tanácsosokkal, a lócsiszárokkal tárgyalt hasonlóan, mindegyikkel a maga módjában, a maga nyelvében, a maga szellemében.

(*Pesti Hírlap*, 1933. június 11. – S, 64. old.)